

Arrest

nr. 96 718 van 8 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. HARDY loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, T.G., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger van gemengd Georgisch-Abkhazische origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U woonde er samen met uw echtgenote, M.K. (OV 6.524.213).

Omdat uw moeder van Abkhazische origine was, kende u problemen in Georgië. U werd door de bevolking als verrader beschouwd.

U verhuisde geregeld maar telkens als de mensen te weten kwamen dat u een Abkhazische moeder had, veranderde hun houding in negatieve zin. Soms kwam het hierbij tot gevechten.

De houding van de mensen verslechterde nog na de oorlog in augustus 2008, waarbij de Georgische overheid de laatste gebieden onder haar controle in Abkhazië en Zuid-Ossetië verloor.

In 2005 was u al eens aangevallen door enkele mensen die u in de buurt van uw woning hadden opgewacht. Bij deze aanval hadden ze u ook uitgescholden omwille van de origine van uw moeder. Op het moment dat de oorlog uitbrak begin augustus 2008, waren u en uw vrouw niet thuis. Toen jullie op 12 augustus 2008 naar huis terugkeerden, vond u een convocatie aan uw deur waarin men u opriep uzelf te melden als reservist. Op 12 augustus was er echter al een voorlopig staakt-het-vuren getekend.

In september 2008 kwam de politie naar jullie huis om naar u te informeren. U vermoedt dat dit was omdat u niet was ingegaan op de convocatie. Dit gebeurde een aantal keer, tot jullie bij uw schoonvader, die in het dorp Didi Lilo woont, introkken in november 2008.

Op 28 of 29 december 2008 was u in Tbilisi om de verjaardag van uw broer Te.G. (OV 6.482.283) te vieren. U en uw broer stonden die avond naast een winkel toen een aantal politieagenten stopten. Zij hadden jullie herkend en namen jullie mee naar het politiekantoor. Daar werden jullie gedurende de hele avond en nacht geslagen en beledigd omwille van jullie Abkhazische moeder. In de ochtend werden jullie vrijgelaten, waarna u naar huis ging.

Jullie besloten Georgië te verlaten.

U en uw echtgenote reisden op 25 juli 2009 met het vliegtuig van Tbilisi naar Minsk, Wit-Rusland en van daaruit verder met de trein naar de Poolse grens. Jullie waren daar verplicht om asiel aan te vragen.

Na ongeveer twee weken in Polen reisden jullie verder naar Zweden, waar jullie opnieuw asiel aanvroegen. Daar ontving u, in het kader van de Dublin-reglementering een weigeringsbeslissing.

Begin november 2009 reisden u en uw echtgenote naar België, waar uw broer, met wie u samen uit Georgië was vertrokken, al in september 2009 asiel had aangevraagd.

Uw eerste asielaanvraag werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 11 februari 2010, en dit in het kader van de Dublin-reglementering omwille van uw eerdere asielaanvraag in Polen.

Nadat jullie beroep tegen deze beslissing verworpen was, verlieten jullie het land niet.

U en uw vrouw vroegen een tweede maal asiel aan op 4 november 2010."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, T.G., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de houding van de Georgische bevolking jegens personen van Abkhazische afkomst. Deze zou sinds de oorlog in augustus 2008 nog verslechterd zijn.

Daarnaast was u tijdens deze korte oorlog niet ingegaan op een convocatie van het Georgische leger om u te melden als reservist. Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u de houding van de Georgische bevolking. U weet niet of u nog problemen zou kennen met de Georgische autoriteiten. (CGVS d.d.08/06/2012, p.10-11)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt geenszins dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van personen van gemengd Abkhazisch-Georgische origine door de bevolking of de autoriteiten in Georgië.

Hoewel er volgens de vertegenwoordiger van één mensenrechtenorganisatie sprake kan zijn van een negatieve houding bij de publieke opinie tegenover Abkhaziërs, maakt hij geen melding van vervolging. De vertegenwoordiger van een andere mensenrechtenorganisatie stelt dan weer dat hen geen haatmisdrijven omwille van deze gemengde origine bekend zijn. Ook verschillende mensenrechtenrapporten uit de periode 2008-2010 maken geen melding van vervolging omwille van deze gemengde origine, noch van een weigering van de autoriteiten om bescherming te bieden aan dergelijke personen. Het meest recente Country Report on Human Rights Practices' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten maakt hier evenmin melding van.

Gelet op deze informatie en gelet op de vaststelling dat u zelf geen begin van bewijs aanbrengt van de door u verklaarde problemen, wordt de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u ernstige problemen hebben gekend omwille van uw gemengd Abkhazisch-Georgische origine – u zou vaak in gevechten verzeild zijn geraakt, u zou een open wonde opgelopen hebben en ernstig geslagen zijn in 2005 toen u werd opgewacht aan uw woning en u zou in 2008 op een politiekantoor ernstig geslagen zijn, telkens (minstens ten dele) omwille van uw origine (CGVS, p.13, 20) – ernstig ondermijnd.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de manier waarop de mensen steeds te weten kwamen wat uw etnische achtergrond was, weinig aannemelijk zijn.

U verklaarde dat u vaak van adres veranderde omdat men telkens te weten kwam dat u van gemengd Georgisch-Abkhazische afkomst was. (CGVS, p.11)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u zelf een Georgische achternaam draagt; dat uw moeder, die van Abkhazische afkomst is, enkel voor korte familiebezoeken bij u verbleef; dat u zelf Georgisch spreekt met uw vrouw en kinderen; en dat u zelf vermeed om kenbaar te maken wat uw afkomst was. (CGVS, p.12)

Gevraagd hoe de mensen in uw buurt in dit geval steeds te weten kwamen wat uw afkomst was, kon u zelfs geen begin van verklaring bieden. (CGVS, p.12, 13)

Hierdoor wordt de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u problemen hebben gekend met de Georgische bevolking omwille van uw origine verder ondermijnd.

Wat betreft het door u verklaarde incident van 28 of 29 december 2008, werden bovendien ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw broer Teimuraz.

U verklaarde dat u en uw broer op straat stonden toen er agenten in uniform stopten die jullie herkend hadden. Zij zouden jullie in hun auto gedwongen hebben en meegenomen hebben naar het politiekantoor. Daar zouden jullie de hele avond en nacht geslagen en beledigd zijn. Voordat jullie op het politiekantoor aankwamen, zouden jullie niet geslagen zijn. Uw broer zou, buiten blauwe plekken, geen verwondingen hebben opgelopen. (CGVS, p.18-19)

Uw broer had echter voor het Commissariaat-generaal destijds verklaard dat hij op 28 december 2008 samen met u en zijn schoonbroer over straat liep toen jullie kennissen van hem tegen het lijf liepen. Zij zouden hem hebben uitgescholden omwille van zijn origine en hem twee messteken hebben toegebracht. Hij zou zijn verwondingen thuis hebben laten verzorgen uit schrik dat men in een ziekenhuis de politie zou verwittigen. Dit wilde hij vermijden uit schrik om vragen te krijgen over de reden waarom hij niet bij de reservisten van het leger was. Omdat een buurman de feiten had gezien, zou de politie 's avonds nog wel langs geweest zijn om vragen te stellen over wat er gebeurd was. (Te.G. – CGVS, p.7-8)

Uw broer sprak voor het Commissariaat-generaal niet van slagen door de politie die dag. Evenmin maakte hij melding van enig ander incident in de periode vlak voor of na het hierboven beschreven incident.

Voorts bevestigde uw broer in zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal d.d.23/12/2010 het asielrelaas zoals het door het Commissariaat-generaal was beschreven (waarin enkel sprake was van een incident op 28 december 2008).

Bovendien bevestigde hij in zijn beroepschrift dat het wel degelijk zijn versie van deze feiten was die de juiste was – en niet die van zijn echtgenote, dewelke eveneens afwijkende verklaringen had afgelegd. Bijgevolg kan er niet anders dan vastgesteld worden dat de verklaringen van u en uw broer aangaande dit door u aangehaalde incident ernstige tegenstrijdigheden vertonen.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, bleef u bij uw versie van de feiten en wierp u op dat uw broer mogelijk over een ander incident had verteld. (CGVS, p.20-21)

Echter, gezien de vaststelling dat uw broer geen ander incident vermeldde in de betreffende periode kan dit niet aanvaard worden als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Geconfronteerd met deze vaststelling, bleef u nog steeds bij uw verklaringen, zodat de tegenstrijdigheid blijft bestaan. (CGVS, p.21)

De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van dit incident. Bovendien wordt hierdoor ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Voorts dient vastgesteld te worden dat wat betreft het door u verklaarde incident in 2005, waarbij u werd opgewacht in de buurt van uw woning en ernstig geslagen werd, de verklaringen van u én uw echtgenote zeer vaag waren op een belangrijk punt.

Noch u, noch uw vrouw konden dit feit immers concreet situeren in de tijd. U kon wel zeggen dat het gebeurde in 2005, maar kon zelfs niet bij benadering zeggen in welke maand. (CGVS, p.13)

Uw echtgenote kon zelfs niet met zekerheid zeggen of dit incident zich voor zou hebben gedaan in 2004 of 2005. Bovendien kon uw echtgenote niet zeggen in welke omstandigheden u toen gewond was geraakt. (M.K. – CGVS, p.5)

Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn, te meer daar het volgens u het enige incident was waarbij u nog andere (m.n. een snede aan uw schouder) dan verwondingen door slagen opliep (voor het incident in 2008). (CGVS, p.14)

Gelet op bovenstaande vaststellingen, gelet op de eerder gedane vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, en gelet op het feit dat u geen begin van bewijs neerlegt, dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw verklaringen ter zake aannemelijk te maken.

In zoverre er nog, gezien de bovenstaande vaststellingen, geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen met de Georgische bevolking, kan er met betrekking tot de vechtpartijen waarbij u zou zijn betrokken, nog opgemerkt worden dat u hiervoor op geen enkel moment de bescherming van de Georgische autoriteiten hebt trachten in te roepen.

U verklaarde immers dat u nooit bij de politie hebt gemeld dat u geslagen werd omwille van uw origine. (CGVS, p.14)

Gevraagd naar de reden hiervoor, verwees u in eerste instantie naar de feiten die u in december 2008 had meegemaakt om aan te tonen dat u niet naar de politie kon gaan. (CGVS, p.15)

Echter, dergelijke gevechten vonden zelfs al plaats voor dit vermeende incident in 2008 – u gaf zelf aan te zijn aangevallen in 2005 maar dat dit ook voordien al was gebeurd (CGVS, p.14) - zodat dit bezwaarlijk kan gelden als verklaring.

Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u niet naar de politie ging omdat u wist dat ze zo zouden reageren. U voegde eraan toe dat u, net zoals andere mensen, de politie niet vertrouwde omdat de agenten corrupt zouden zijn. Hetgeen u meemaakte in december 2008 bij de politie, zou uw gelijk bewezen hebben. (CGVS, p.15)

Zoals eerder reeds werd aangetoond, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u verklaarde incident met de politie in december 2008.

Daarnaast is een louter gevoel van wantrouwen geen afdoende reden om geen enkele poging te doen om bescherming te bekomen van de nationale autoriteiten, te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat er na de Rozenrevolutie in 2003 een grondige reorganisatie gebeurd is van de politie, waarbij de corruptie vrijwel verdwenen is. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij, alvorens de internationale bescherming van een derde land inroept, minstens een poging onderneemt om de bescherming van de (nationale) overheid van zijn land van herkomst in te roepen.

Daarnaast verklaarde u nog dat u na augustus 2008 problemen zou hebben gekend met de Georgische bevolking en de autoriteiten omdat u niet was ingegaan op de oproep tot mobilisatie van reservisten.

Aangaande de problemen die u zou hebben gekend met de bevolking, verklaarde u dat de situatie na de oorlog van augustus 2008 verergerde. Gevraagd in welke zin dit dan was, verwees u naar de verliezen die Georgische families hadden geleden en verklaarde u dat u verbaal beledigd werd en uitscholden werd voor deserteur. (CGVS, p.15-16)

Uw verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen.

Vooreerst blijkt uit informatie – afkomstig uit mensenrechtenrapporten en een contactpersoon - waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geenszins dat personen van gemengd Georgisch-Abkhazische origine problemen ondervonden met de bevolking na de oorlog in 2008.

Bovendien waren ook uw eigen verklaringen ter zake zeer vaag. Gevraagd hoe derden te weten zouden zijn gekomen dat u zich niet had aangemeld, verklaarde u dat de mensen konden zien dat u niet in uniform was en geen wapen had, en dat in Georgië iedereen weet wie er meevecht als er een oorlog is. (CGVS, p.16)

Dergelijke blote beweringen, die op geen enkele wijze objectief gestaafd worden, zijn geenszins overtuigend.

Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat uit informatie (zie administratief dossier) blijkt dat de mobilisatie in grote chaos verliep; de oorlog van zeer korte duur was; en reservisten uiteindelijk niet deelnamen aan de gevechten zelf, zodat het weinig aannemelijk is dat de bevolking wist wie er al dan niet, en eventueel om plausibele redenen (bv fysieke beperkingen), had meegevochten.

Ook de problemen die u zou hebben gekend met de autoriteiten omwille van het feit dat u niet zou ingegaan zijn op de oproep tot mobilisatie – volgens u was dit de reden dat de agenten enkele keren langs kwamen hij u thuis (CGVS, p.17 – 18) – zijn niet aannemelijk te noemen.

Ook hier dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Hieruit blijkt dat de autoriteiten geen tijd en middelen hadden om oproepingsbrieven (voor de mobilisatie) te verdelen en dat de mobilisatie enkel op tv werd aangekondigd.

Dit is volledig in tegenspraak met uw verklaring als zou u door middel van een oproepingsbrief opgeroepen zijn (CGVS, p.16).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat de oproeping op verschillende manieren gebeurde, zowel per brief als telefonisch. (CGVS, p.17)

Dit is echter nog steeds in tegenspraak met voormelde informatie.

Bovendien waren uw verklaringen met betrekking tot de politiebezoeken zeer vaag. Zo kon u niet zeggen hoe vaak zij langs kwamen om u te zoeken; kon u niet met zekerheid zeggen in welke maand zij voor het eerst kwamen; en kon u niet met zekerheid zeggen in welke maand jullie uiteindelijk vertrokken uit het appartement (om de bezoeken te vermijden). (CGVS, p.17)

Gezien u naar aanleiding hiervan bij uw schoonvader zou zijn gaan wonen, zijn dergelijke vage verklaringen niet aannemelijk te noemen.

Ten slotte dient, met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de autoriteiten, nog opgemerkt te worden dat u na uw asielaanvraag in België nog een nieuw internationaal paspoort bewam van het Georgische consulaat in Brussel. (CGVS, p.6)

De vaststelling dat u nog vrijwillig in contact trad met de autoriteiten van uw land van herkomst, terwijl u in een derde land om internationale bescherming vraagt, valt niet te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging uitgaande van de nationale autoriteiten van uw land van herkomst.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat aan uw broer Te.G. en zijn echtgenote door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus werd toegekend, betekent niet dat aan u en uw echtgenote noodzakelijkerwijze ook als vluchteling erkend dienen te worden.

Bij de beoordeling van elke asielaanvraag wordt rekening gehouden met de specifieke aspecten eigen aan het individuele dossier. De commissaris-generaal is er aldus toe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen.

De internationale paspoorten van u en uw echtgenote, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw moeder en de huwelijksakte van uw ouders, bevatten enkel persoonsgegevens die tot op heden niet door mij in twijfel getrokken worden."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U bent gehuwd met T.G. (OV 6.524.213), die van gemengd Georgisch-Abkhazische origine is.

Uw man kende in Georgië geregeld problemen met de Georgische bevolking omwille van zijn origine. Zo werd hij in 2004 of 2005 verwond tijdens een gevecht en werd hij in december 2008 door enkele agenten geslagen op een politiekantoor.

Daarnaast had hij ook problemen met de autoriteiten omdat hij niet was ingegaan op de oproep tot mobilisatie tijdens de oorlog in augustus 2008.

Nadien kwam de politie uw man geregeld zoeken op jullie adres in Tbilisi.

Uiteindelijk besloten jullie Georgië te verlaten. U en uw man reisden op 25 juli 2009 met het vliegtuig van Tbilisi naar Minsk, Wit-Rusland, en van daaruit verder met de trein naar de Poolse grens. Jullie waren daar verplicht om asiel aan te vragen.

Na ongeveer twee weken in Polen reisden jullie verder naar Zweden, waar jullie opnieuw asiel aanvroegen. Daar ontving u, in het kader van de Dublin-reglementering een weigeringsbeslissing.

Begin november 2009 reisden u en uw echtgenoot naar België, waar de broer van uw man, die samen met jullie uit Georgië was vertrokken, al in september 2009 asiel had aangevraagd.

Uw eerste asielaanvraag werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 11 februari 2010, en dit in het kader van de Dublin-reglementering omwille van uw eerdere asielaanvraag in Polen.

Nadat jullie beroep tegen deze beslissing verworpen was, verlieten jullie het land niet.

U en uw vrouw vroegen een tweede maal asiel aan op 4 november 2010."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.K., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d. 08/06/2012, p.2)

U maakte daarnaast nog melding dat u persoonlijk iets had meegemaakt in Georgië, maar u wilde er tijdens het gehoor niet verder op ingaan. U gaf aan dat u er niet over kan spreken.

U werd gewezen op het feit dat het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker is om de relevante vervolgingsfeiten kenbaar te maken om een correcte evaluatie van het risico op vervolging of ernstige schade mogelijk te maken.

Gevraagd of een gehoor door een vrouwelijke dossierbehandelaar en verschil zou betekenen voor u, gaf u aan er niet over te kunnen vertellen. (CGVS, p.2-3)

U vertelde wel dat dit incident volgens u te maken had met de problemen van uw man. (CGVS, p.4)

Wat betreft de problemen van uw man in Georgië, dient opgemerkt te worden dat in het kader van zijn asielaanvraag door mij besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Aangezien u zich beroept op de problemen van uw man, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of

van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de houding van de Georgische bevolking jegens personen van Abkhazische afkomst. Deze zou sinds de oorlog in augustus 2008 nog verslechterd zijn. Daarnaast was u tijdens deze korte oorlog niet ingegaan op een convocatie van het Georgische leger om u te melden als reservist. Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u de houding van de Georgische bevolking. U weet niet of u nog problemen zou kennen met de Georgische autoriteiten. (CGVS d.d.08/06/2012, p.10-11) Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt geenszins dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van personen van gemengd Abkhazisch-Georgische origine door de bevolking of de autoriteiten in Georgië. Hoewel er volgens de vertegenwoordiger van één mensenrechtenorganisatie sprake kan zijn van een negatieve houding bij de publieke opinie tegenover Abkhaziërs, maakt hij geen melding van vervolging. De vertegenwoordiger van een andere mensenrechtenorganisatie stelt dan weer dat hen geen haatmisdriven omwille van deze gemengde origine bekend zijn. Ook verschillende mensenrechtenrapporten uit de periode 2008-2010 maken geen melding van vervolging omwille van deze gemengde origine, noch van een weigering van de autoriteiten om bescherming te bieden aan dergelijke personen. Het meest recente Country Report on Human Rights Practices' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten maakt hier evenmin melding van. Gelet op deze informatie en gelet op de vaststelling dat u zelf geen begin van bewijs aanbrengt van de door u verklaarde problemen, wordt de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u ernstige problemen hebben gekend omwille van uw gemengd Abkhazisch-Georgische origine – u zou vaak in gevechten verzeild zijn geraakt, u zou een open wonde opgelopen hebben en ernstig geslagen zijn in 2005 toen u werd opgewacht aan uw woning en u zou in 2008 op een politiekantoor ernstig geslagen zijn, telkens (minstens ten dele) omwille van uw origine (CGVS, p.13, 20) – ernstig ondermijnd.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de manier waarop de mensen steeds te weten kwamen wat uw etnische achtergrond was, weinig aannemelijk zijn. U verklaarde dat u vaak van adres veranderde omdat men telkens te weten kwam dat u van gemengd Georgisch-Abkhazische afkomst was. (CGVS, p.11) Er dient echter vastgesteld te worden dat u zelf een Georgische achternaam draagt; dat uw moeder, die van Abkhazische afkomst is, enkel voor korte familiebezoeken bij u verbleef; dat u zelf Georgisch spreekt met uw vrouw en kinderen; en dat u zelf vermeed om kenbaar te maken wat uw afkomst was. (CGVS, p.12) Gevraagd hoe de mensen in uw buurt in dit geval steeds te weten kwamen wat uw afkomst was, kon u zelfs geen begin van verklaring bieden. (CGVS, p.12, 13) Hierdoor wordt de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u problemen hebben gekend met de Georgische bevolking omwille van uw origine verder ondermijnd.

Wat betreft het door u verklaarde incident van 28 of 29 december 2008, werden bovendien ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw broer Te.G.. U verklaarde dat u en uw broer op straat stonden toen er agenten in uniform stopten die jullie herkend hadden. Zij zouden jullie in hun auto gedwongen hebben en meegenomen hebben naar het politiekantoor. Daar zouden jullie de hele avond en nacht geslagen en beledigd zijn. Voordat jullie op het politiekantoor aankwamen, zouden jullie niet geslagen zijn. Uw broer zou, buiten blauwe plekken, geen verwondingen hebben opgelopen. (CGVS, p.18-19) Uw broer had echter voor het Commissariaat-generaal destijds verklaard dat hij op 28 december 2008 samen met u en zijn schoonbroer over straat liep toen jullie kennissen van hem tegen het lijf liepen. Zij zouden hem hebben uitgescholden omwille van zijn origine en hem twee messteken hebben toegebracht. Hij zou zijn verwondingen thuis hebben laten verzorgen uit schrik dat men in een ziekenhuis de politie zou verwittigen. Dit wilde hij vermijden uit schrik om vragen te krijgen over de reden waarom hij niet bij de reservisten van het leger was. Omdat een buurman de feiten had gezien, zou de politie 's avonds nog wel langs geweest zijn om vragen te stellen over wat er gebeurd was. (Te.G. – CGVS, p.7-8) Uw broer sprak voor het Commissariaat-generaal niet van slagen door de politie die dag. Evenmin maakte hij melding van enig ander incident in de periode vlak voor of na het hierboven beschreven incident. Voorts bevestigde uw broer in zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal d.d.23/12/2010 het asielrelaas zoals het door het Commissariaat-generaal was beschreven (waarin enkel sprake was van een incident op 28 december 2008). Bovendien bevestigde hij in zijn beroepschrift dat het wel degelijk zijn versie van deze feiten was die de juiste was – en niet die van zijn echtgenote, dewelke eveneens afwijkende verklaringen had afgelegd. Bijgevolg kan er niet anders dan vastgesteld worden dat de verklaringen van u en uw broer aangaande dit door u aangehaalde incident ernstige tegenstrijdigheden vertonen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, bleef u bij uw versie van de feiten en wierp u op dat uw broer mogelijk over een ander incident had verteld. (CGVS, p.20-21) Echter, gezien de vaststelling dat uw broer geen ander incident vermeldde in de betreffende periode kan dit niet aanvaard worden als

verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Geconfronteerd met deze vaststelling, bleef u nog steeds bij uw verklaringen, zodat de tegenstrijdigheid blijft bestaan. (CGVS, p.21) De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van dit incident. Bovendien wordt hierdoor ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Voorts dient vastgesteld te worden dat wat betreft het door u verklaarde incident in 2005, waarbij u werd opgewacht in de buurt van uw woning en ernstig geslagen werd, de verklaringen van u én uw echtgenote zeer vaag waren op een belangrijk punt. Noch u, noch uw vrouw konden dit feit immers concreet situeren in de tijd. U kon wel zeggen dat het gebeurde in 2005, maar kon zelfs niet bij benadering zeggen in welke maand. (CGVS, p.13) Uw echtgenote kon zelfs niet met zekerheid zeggen of dit incident zich voor zou hebben gedaan in 2004 of 2005. Bovendien kon uw echtgenote niet zeggen in welke omstandigheden u toen gewond was geraakt. (M.K. – CGVS, p.5) Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn, te meer daar het volgens u het enige incident was waarbij u nog andere (m.n. een snede aan uw schouder) dan verwondingen door slagen opliep (voor het incident in 2008). (CGVS, p.14) Gelet op bovenstaande vaststellingen, gelet op de eerder gedane vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, en gelet op het feit dat u geen begin van bewijs neerlegt, dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw verklaringen ter zake aannemelijk te maken.

In zoverre er nog, gezien de bovenstaande vaststellingen, geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen met de Georgische bevolking, kan er met betrekking tot de vechtpartijen waarbij u zou zijn betrokken, nog opgemerkt worden dat u hiervoor op geen enkel moment de bescherming van de Georgische autoriteiten hebt trachten in te roepen. U verklaarde immers dat u nooit bij de politie hebt gemeld dat u geslagen werd omwille van uw origine. (CGVS, p.14) Gevraagd naar de reden hiervoor, verwees u in eerste instantie naar de feiten die u in december 2008 had meegemaakt om aan te tonen dat u niet naar de politie kon gaan. (CGVS, p.15) Echter, dergelijke gevechten vonden zelfs al plaats voor dit vermeende incident in 2008 – u gaf zelf aan te zijn aangevallen in 2005 maar dat dit ook voordien al was gebeurd (CGVS, p.14) – zodat dit bezwaarlijk kan gelden als verklaring. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u niet naar de politie ging omdat u wist dat ze zo zouden reageren. U voegde eraan toe dat u, net zoals andere mensen, de politie niet vertrouwde omdat de agenten corrupt zouden zijn. Hetgeen u meemaakte in december 2008 bij de politie, zou uw gelijk bewezen hebben. (CGVS, p.15) Zoals eerder reeds werd aangetoond, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u verklaarde incident met de politie in december 2008. Daarnaast is een louter gevoel van wantrouwen geen afdoende reden om geen enkele poging te doen om bescherming te bekomen van de nationale autoriteiten, te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat er na de Rozenrevolutie in 2003 een grondige reorganisatie gebeurd is van de politie, waarbij de corruptie vrijwel verdwenen is. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij, alvorens de internationale bescherming van een derde land inroept, minstens een poging onderneemt om de bescherming van de (nationale) overheid van zijn land van herkomst in te roepen.

Daarnaast verklaarde u nog dat u na augustus 2008 problemen zou hebben gekend met de Georgische bevolking en de autoriteiten omdat u niet was ingegaan op de oproep tot mobilisatie van reservisten.

Aangaande de problemen die u zou hebben gekend met de bevolking, verklaarde u dat de situatie na de oorlog van augustus 2008 verergerde. Gevraagd in welke zin dit dan was, verwees u naar de verliezen die Georgische families hadden geleden en verklaarde u dat u verbaal beledigd werd en uitscholden werd voor deserteur. (CGVS, p.15-16) Uw verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen. Vooreerst blijkt uit informatie – afkomstig uit mensenrechtenrapporten en een contactpersoon – waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geenszins dat personen van gemengd Georgisch-Abkhazische origine problemen ondervonden met de bevolking na de oorlog in 2008. Bovendien waren ook uw eigen verklaringen ter zake zeer vaag. Gevraagd hoe derden te weten zouden zijn gekomen dat u zich niet had aangemeld, verklaarde u dat de mensen konden zien dat u niet in uniform was en geen wapen had, en dat in Georgië iedereen weet wie er meevecht als er een oorlog is. (CGVS, p.16) Dergelijke blote beweringen, die op geen enkele wijze objectief gestaafd worden, zijn geenszins overtuigend. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat uit informatie (zie administratief dossier) blijkt dat de mobilisatie in grote chaos verliep; de oorlog van zeer korte duur was; en reservisten uiteindelijk niet deelnamen aan de gevechten zelf, zodat het weinig aannemelijk is dat de bevolking wist wie er al dan niet, en eventueel om plausibele redenen (bv fysieke beperkingen), had meegevochten.

Ook de problemen die u zou hebben gekend met de autoriteiten omwille van het feit dat u niet zou ingegaan zijn op de oproep tot mobilisatie – volgens u was dit de reden dat de agenten enkele keren langs kwamen bij u thuis (CGVS, p.17 – 18) – zijn niet aannemelijk te noemen. Ook hier dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie

aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat de autoriteiten geen tijd en middelen hadden om oproepingsbrieven (voor de mobilisatie) te verdelen en dat de mobilisatie enkel op tv werd aangekondigd. Dit is volledig in tegenspraak met uw verklaring als zou u door middel van een oproepingsbrief opgeroepen zijn (CGVS, p.16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat de oproeping op verschillende manieren gebeurde, zowel per brief als telefonisch. (CGVS, p.17) Dit is echter nog steeds in tegenspraak met voormelde informatie. Bovendien waren uw verklaringen met betrekking tot de politiebezoeken zeer vaag. Zo kon u niet zeggen hoe vaak zij langs kwamen om u te zoeken; kon u niet met zekerheid zeggen in welke maand zij voor het eerst kwamen; en kon u niet met zekerheid zeggen in welke maand jullie uiteindelijk vertrokken uit het appartement (om de bezoeken te vermijden). (CGVS, p.17) Gezien u naar aanleiding hiervan bij uw schoonvader zou zijn gaan wonen, zijn dergelijke vage verklaringen niet aannemelijk te noemen.

Ten slotte dient, met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de autoriteiten, nog opgemerkt te worden dat u na uw asielaanvraag in België nog een nieuw internationaal paspoort bewaart van het Georgische consulaat in Brussel. (CGVS, p.6) De vaststelling dat u nog vrijwillig in contact trad met de autoriteiten van uw land van herkomst, terwijl u in een derde land om internationale bescherming vraagt, valt niet te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging uitgaande van de nationale autoriteiten van uw land van herkomst.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat aan uw broer Te.G. en zijn echtgenote door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus werd toegekend, betekent niet dat aan u en uw echtgenote noodzakelijkerwijze ook als vluchteling erkend dienen te worden. Bij de beoordeling van elke asielaanvraag wordt rekening gehouden met de specifieke aspecten eigen aan het individuele dossier. De commissaris-generaal is er aldus toe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. De internationale paspoorten van u en uw echtgenote, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw moeder en de huwelijksakte van uw ouders, bevatten enkel persoonsgegevens die tot op heden niet door mij in twijfel getrokken worden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 oktober 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3; 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Betreffende de vervolgingen ten aanzien van personen van gemengd Abkhazisch-Georgische origine door de bevolking of autoriteiten van Georgië, wijzen verzoekers op het arrest van de Raad van 5 mei 2011, waarin van de broer van verzoeker en diens echtgenote de vluchtelingenstatus werd erkend.

Verzoekers stellen (zie het verzoekschrift, p. 4) dat de Raad in dat arrest geoordeeld heeft dat de informatie in het administratief dossier “wel bevestigt dat er praktisch geen Abkaziërs meer zijn in Georgië en het feit dat de grote meerderheid van de Georgiërs van Abkhazische origine het grondgebied onder controle van de Georgische autoriteiten hebben verlaten op zijn minst een aanwijzing uitmaakt van de kwetsbaarheid en precariteit van de toestand van de leden van deze minderheid”.

Verder oordeelde de Raad, volgens verzoekers, dat er een zeer grote voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd omwille van het posttraumatische stresssyndroom waaraan verzoekers broer lijdt; wat betreft de weerhouden vaagheden en tegenstrijdigheden moet volgens verzoekers (zie p. 5) “in ruime mate het voordeel van de twijfel worden toegekend” gezien de particuliere kwetsbare situatie van de Abkhazische minderheid in Georgië.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker eveneens lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en dat hem dan ook in ruime mate het voordeel van de twijfel moet worden toegekend; dienaangaande verwijzen verzoekers naar een medisch attest van 13 januari 2012. Ze benadrukken opnieuw de afwezigheid van Abkhaziërs op Georgisch grondgebied en de (zie p. 5) “zeer kwetsbare positie” en “precaire situatie” van de Abkhazische minderheid; ze verwijzen naar het Nederlands “Ambtsbericht Georgië” van december 2009.

Verzoekers besluiten dat ze zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekers broer en diens echtgenote, zodat van hen de status van vluchteling moet worden erkend.

Wat betreft de wijze waarop de mensen te weten kwamen wat de etnische achtergrond van verzoeker was, laten verzoekers gelden dat (zie p. 6) ze er *“alles aan deden om hun etnische origine te verbergen”*, doch hier niet steeds in slaagden *“gezien geruchten zich zeer snel verspreiden”*; ze wijzen erop dat verzoekers moeder op familiebezoek kwam en hij met haar steeds Russisch sprak en dat ze ook samen naar buiten gingen. Ze leggen tevens uit dat, telkens verzoekers verhuisden, er een wijkagent langskwam die onder andere vroeg naar hun etnische origine. Ze zijn van mening dat het (zie p. 6) *“moeilijk aan te nemen is dat de eiser continue zijn Abkhazische origine zou kunnen verbergen”*.

Betreffende het incident van 28 of 29 december 2008, herhalen verzoekers dat verzoekers broer zich hieromtrent vergist heeft; ze wijzen dienaangaande op de (zie p. 7) *“zeer ernstige psychologische problemen”* in diens hoofde. Verzoeker verwijzen naar het voornoemde arrest van de Raad en leggen uit dat daarin wordt vastgesteld dat verzoekers broer aan een de posttraumatische stressstoornis lijdt, dat diens verklaringen (zie p. 7) *“in het algemeen als gedetailleerd en coherent moeten worden beschouwd”* en dat de belangrijkste tegenstrijdheden kunnen worden verklaard door de argumenten in het verzoekschrift; ze herhalen dat er rekening moet worden gehouden met de (zie p. 7) *“kwetsbaarheid en de precariteit van de situatie van de etnische minderheden”* en dat er *“in ruime mate een voordeel van de twijfel moet worden toegekend”*.

Verzoekers zijn van mening dat deze rechtspraak tevens op hen van toepassing is; ze stellen dat ze (zie p. 7) *“omwille van deze vervolgingen en de psychologische problemen waaraan zij nu lijden zij ook geheugen- en concentratieproblemen hebben”*.

Verzoekers volharden in de verklaringen van verzoeker omtrent het incident en voegen hier aan toe (zie p. 8) *“dat wanneer de broer van de eiser naar zijn huis is teruggekeerd, hij nog werd achtervolgd door politieagenten en met een mes werd verwond”*; verzoekers laten gelden (zie p. 8) *“dat de broer van de eiser niet onmiddellijk de eiser heeft op de hoogte gesteld van deze bijkomende feiten, toen hij werd gewond met een mes, omdat de eiser zelf al psychologisch zeer ernstige problemen had”*.

Dat verzoekers zich de precieze datum van het incident in 2005 niet kunnen herinneren, wijten ze aan (zie p. 8) *“hun psychologische problemen en het feit dat het gaat om een incident dat reeds zeer lang geleden heeft plaats gevonden”*. Verder laten ze gelden dat verzoekers, en Georgiërs in het algemeen, (zie p. 8) *“niet veel aandacht besteden aan de concrete situering in de tijd van gebeurtenissen, wat anders is voor de gemiddelde West-Europese burger”* en dat de concrete situering in de tijd voor hen *“niet veel belang had”*. Ze voegen hier nog aan toe (zie p. 8) *“dat het ook niet de gewoonte is bij de eisers om in detail te spreken over deze incidenten, die als zeer pijnlijke gebeurtenissen worden ervaren en dat dit ook verklaart waarom de eisers niet concreet weet in welke omstandigheden hij toen gewond is geraakt”*.

Betreffende de mogelijkheid om de bescherming te krijgen van de Georgische autoriteiten, vinden verzoekers het (zie p. 9) *“abberant te stellen dat de corruptie in de Georgische samenleving vrijwel zou verdwenen zijn maar wat helemaal niet klopt”*. Verzoekers wijzen dienaangaande op (zie p. 9) *“andersluidende informatie, namelijk een artikel van AJC, dat bevestigt dat Georgië het slechtst scoort wat betreft wetten die de corruptie bestrijden”*. Ze verwijzen verder nog naar een verslag van de Europese Unie van 15 mei 2012 waaruit zou blijken dat er nog steeds bezorgdheid is over de houding van de politiediensten, die nog steeds in verschillende gevallen gebruik maken van buitensporig geweld. Verzoekers halen een artikel aan van Liana Kvarchelia, waarin volgens hen wordt bevestigd dat het water nog steeds heel erg diep is tussen etnische Georgiërs en etnische Abkhaziërs, wat (zie p. 10) *“ook zijn weerslag heeft in het politieapparaat”*.

Betreffende hun problemen met de bevolking, verwijzen verzoekers opnieuw naar het artikel van Liana Kvarchelia dat volgens hen de vijandigheid tussen Georgiërs en Abkhaziërs bevestigt; verzoekers vinden het (zie p. 10) *“onbegrijpelijk dat de bestreden beslissingen dergelijke realiteit miskend”* (sic), gezien ook in het voornoemde arrest van de Raad melding wordt gemaakt van de precare en kwetsbare situatie van de Abkhazische minderheid in Georgië.

Waar de commissaris-generaal het opmerkelijk acht dat de mensen te weten kwamen dat verzoeker zich niet had gemeld toen hij werd gemobiliseerd voor de oorlog, verklaren verzoekers dat ze gekend stonden als behorende tot de Abkhazische minderheid en dat het dan ook duidelijk was voor hun burens dat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de oproeping; ze voeren aan uit dat zulke zaken (zie p. 10) *“zeer snel geweten zijn”* en dat verzoeker *“nog extra verdacht was in de ogen van de bevolking”*.

Het feit dat reservisten uiteindelijk niet deelnamen aan de gevechten zelf, neemt volgens verzoekers niet weg dat reservisten werden opgeroepen en dat er zeker reservisten zijn die andere functies of opdrachten hebben vervuld.

Aangaande de oproep tot mobilisatie, blijven verzoekers bij de verklaringen van verzoeker (zie p. 11) *“dat er ook een oproep tot mobilisatie was via de televisie, maar dat er ook oproepingsbrieven en sms'en werden verstuurd”*.

Wat betreft de situering in de tijd en de schatting van het aantal maal dat de politie langskwam om verzoeker te zoeken, wijzen ze op verzoekers psychologische problemen en diens geheugen- en concentratieproblemen en posttraumatische stressstoornis.

Ze laten gelden dat er ook oproepingen per brief zijn verstuurd nadat de oproep via tv werd verspreid. Verzoekers stellen dat de informatie waarover Adelkhanov beschikt, beperkt is tot een bepaald deel van de stad Tbilisi dat niet noodzakelijk dat deel van de stad betreft waarin verzoekers verbleven.

Betreffende het bekomen van een nieuw internationaal paspoort bij het Georgisch consulaat in Brussel, zijn verzoekers van mening dat dit (zi p. 12) *“niet altijd een teken is dat de nationale overheden een bescherming willen erkennen, gezien de Georgische autoriteiten alleen maar willen dat de eisers wegblijven uit Georgië, omwille van hun etnische origine”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde, vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, M.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, T.G., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift meermaals naar het arrest van de Raad van 5 mei 2011, waarin van de broer van verzoeker en diens echtgenote de vluchtelingenstatus werd erkend; verzoekers besluiten dat ze zich in dezelfde situatie bevinden als voormelden zodat van hen ook de status van vluchteling moet worden erkend.

De Raad wijst erop dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing; de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure.

De verwijzingen naar het voormeld arrest van de Raad inzake verzoekers broer en diens echtgenote, zijn dan ook niet dienstig.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift meermaals dat verzoeker -net als zijn broer- lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en dat hem dan ook in ruime mate het voordeel van de twijfel moet worden toegekend -zoals voornoemd arrest stelt- en ze verwijzen naar een medisch attest van 13 januari 2012.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal zich in zijn nota van 13 november 2012 terecht de vraag waarom verzoekers het medisch attest, dat dateert van januari 2012, nu pas neerleggen -het was gevoegd bij het verzoekschrift van 27 oktober 2012-, zijnde meer dan 8 maanden na afgifte van dit attest waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet bij machte zou zijn geweest coherente verklaringen af te leggen ten tijde van diens verhoor op 8 juni 2012 op het Commissariaat-generaal.

De Raad stelt bovendien vast dat het bedoeld attest geen melding maakt van enige aantasting van het cognitieve vermogen van verzoeker; uit dit attest blijkt geenszins dat verzoeker aan *"geheugen- en concentratieproblemen"* lijdt.

Het blijkt dus niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden *"geheugen- en concentratieproblemen"* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag of die van verzoekster. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielrelaas chronologisch en gestructureerd weer te geven.

Waar verzoekers aan hun verzoekschrift het medisch attest van verzoekers broer Te.G. toevoegen, herhaalt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aldus verschillende keren wijzen op de psychologische problemen van verzoeker -en op die van zijn broer-, antwoordt de Raad dan ook dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de geestelijke toestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, temeer gezien verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal te kennen heeft gegeven dat zijn geheugen hem parten zou spelen.

De commissaris-generaal was van oordeel op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat er geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van personen van gemengd Abkhazisch-Georgische origine door de bevolking of de autoriteiten in Georgië:

“Hoewel er volgens de vertegenwoordiger van één mensenrechtenorganisatie sprake kan zijn van een negatieve houding bij de publieke opinie tegenover Abkhaziërs, maakt hij geen melding van vervolging. De vertegenwoordiger van een andere mensenrechtenorganisatie stelt dan weer dat hen geen haatmisdrijven omwille van deze gemengde origine bekend zijn. Ook verschillende mensenrechtenrapporten uit de periode 2008-2010 maken geen melding van vervolging omwille van deze gemengde origine, noch van een weigering van de autoriteiten om bescherming te bieden aan dergelijke personen. Het meest recente Country Report on Human Rights Practices' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten maakt hier evenmin melding van. Gelet op deze informatie en gelet op de vaststelling dat u zelf geen begin van bewijs aanbrengt van de door u verklaarde problemen, wordt de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u ernstige problemen hebben gekend omwille van uw gemengd Abkhazisch-Georgische origine – u zou vaak in gevechten verzeild zijn geraakt, u zou een open wonde opgelopen hebben en ernstig geslagen zijn in 2005 toen u werd opgewacht aan uw woning en u zou in 2008 op een politiekantoor ernstig geslagen zijn, telkens (minstens ten dele) omwille van uw origine (CGVS, p.13, 20) – ernstig ondermijnd.”

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers op het arrest van de Raad van 5 mei 2011, waarin werd geoordeeld dat de informatie in het administratief dossier *“wel bevestigt dat er praktisch geen Abkaziërs meer zijn in Georgië en het feit dat de grote meerderheid van de Georgiërs van Abkhazische origine het grondgebied onder controle van de Georgische autoriteiten hebben verlaten op zijn minst een aanwijzing uitmaakt van de kwetsbaarheid en precariteit van de toestand van de leden van deze minderheid”* en ze verwijzen naar het Nederlands *“Ambtsbericht Georgië”* van december 2009.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het bedoeld arrest werd geoordeeld *“que le fait d'appartenir aux minorités kurde ou abkhaze ne pourrait à lui seul suffire pour justifier une crainte fondée de persécution dans le chef des requérants”* (eigen vertaling: *“dat het louter behoren tot de Koerdische of Abkhazische minderheden op zich niet volstaat om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers”*), maar dat in ruime mate het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, gelet op de precarie situatie van de minderheden in Georgië én gelet op de specifieke verklaringen en omstandigheden van verzoekende partijen in die zaak.

Wat betreft verzoekers, wordt vastgesteld dat hun verklaringen aangetast zijn door vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden; alle in de bestreden beslissingen opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Zo was de commissaris-generaal van oordeel dat de verklaringen van verzoeker aangaande de manier waarop de mensen steeds te weten kwamen wat zijn etnische achtergrond was, niet aannemelijk was:

“U verklaarde dat u vaak van adres veranderde omdat men telkens te weten kwam dat u van gemengd Georgisch-Abkhazische afkomst was. (CGVS, p.11) Er dient echter vastgesteld te worden dat u zelf een Georgische achternaam draagt; dat uw moeder, die van Abkhazische afkomst is, enkel voor korte familiebezoeken bij u verbleef; dat u zelf Georgisch spreekt met uw vrouw en kinderen; en dat u zelf vermeed om kenbaar te maken wat uw afkomst was. (CGVS, p.12) Gevraagd hoe de mensen in uw buurt in dit geval steeds te weten kwamen wat uw afkomst was, kon u zelfs geen begin van verklaring bieden. (CGVS, p.12, 13) Hierdoor wordt de aannemelijkheid van uw verklaring als zou u problemen hebben gekend met de Georgische bevolking omwille van uw origine verder ondermijnd.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat ze er *“alles aan deden om hun etnische origine te verbergen”*, doch hier niet steeds in slaagden *“gezien geruchten zich zeer snel verspreiden”*; ze wijzen erop dat verzoekers moeder op familiebezoek kwam en hij met haar steeds Russisch sprak en dat ze ook samen naar buiten gingen. Ze leggen tevens uit dat, telkens verzoekers verhuisden, er een wijkagent langskwam die onder andere naar hun etnische origine vroeg.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker tijdens zijn verhoor gevraagd werd hoe de bevolking zijn origine te weten kwamen en daarop antwoordde: *“Ik weet het niet. Ik weet niet hoe, maar ze kwamen het te weten”* (zie het verhoorverslag van 8 juni 2012, p. 12-13).

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor zelfs geen begin van verklaring kon geven over hoe de bevolking zijn afkomst te weten kwam, maar in hun verzoekschrift alsnog een uitleg geven, kan de motivering in de bestreden beslissing niet weerleggen. Verzoekers beperken zich tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om verzoekers onwetendheid te vergoelijken.

Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

De commissaris-generaal stelde verder aangaande het incident van 28 of 29 december 2008 tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn broer:

“U verklaarde dat u en uw broer op straat stonden toen er agenten in uniform stopten die jullie herkend hadden. Zij zouden jullie in hun auto gedwongen hebben en meegenomen hebben naar het

politiekantoor. Daar zouden jullie de hele avond en nacht geslagen en beledigd zijn. Voordat jullie op het politiekantoor aankwamen, zouden jullie niet geslagen zijn. Uw broer zou, buiten blauwe plekken, geen verwondingen hebben opgelopen. (CGVS, p.18-19)

Uw broer had echter voor het Commissariaat-generaal destijds verklaard dat hij op 28 december 2008 samen met u en zijn schoonbroer over straat liep toen jullie kennissen van hem tegen het lijf liepen. Zij zouden hem hebben uitgescholden omwille van zijn origine en hem twee messteken hebben toegebracht. Hij zou zijn verwondingen thuis hebben laten verzorgen uit schrik dat men in een ziekenhuis de politie zou verwittigen. Dit wilde hij vermijden uit schrik om vragen te krijgen over de reden waarom hij niet bij de reservisten van het leger was. Omdat een buurman de feiten had gezien, zou de politie 's avonds nog wel langs geweest zijn om vragen te stellen over wat er gebeurd was. (Te.G. – CGVS, p.7-8)

Uw broer sprak voor het Commissariaat-generaal niet van slagen door de politie die dag. Evenmin maakte hij melding van enig ander incident in de periode vlak voor of na het hierboven beschreven incident."

In hun verzoekschrift herhalen verzoekers dat de broer zich hieromtrent vergist heeft en wijzen dienaangaande op de "zeer ernstige psychologische problemen" bij hem. Ze voegen hier aan toe "dat wanneer de broer van de eiser naar zijn huis is teruggekeerd, hij nog werd achtervolgd door politieagenten en met een mes werd verwond"; verzoekers laten gelden "dat de broer van de eiser niet onmiddellijk de eiser heeft op de hoogte gesteld van deze bijkomende feiten, toen hij werd gewond met een mes, omdat de eiser zelf al psychologisch zeer ernstige problemen had".

De Raad stelt vast dat bedoelde broer geen ander incident, buiten hetgeen waarbij hij met een mes werd verwond, opgaf in de betreffende periode en dat deze de versie van de feiten tevens bevestigde in zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

Wat betreft het incident in 2005, stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekers hierover zeer vaag waren:

"Noch u, noch uw vrouw konden dit feit immers concreet situeren in de tijd. U kon wel zeggen dat het gebeurde in 2005, maar kon zelfs niet bij benadering zeggen in welke maand. (CGVS, p.13)

Uw echtgenote kon zelfs niet met zekerheid zeggen of dit incident zich voor zou hebben gedaan in 2004 of 2005. Bovendien kon uw echtgenote niet zeggen in welke omstandigheden u toen gewond was geraakt. (M.K. – CGVS, p.5)

Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn, te meer daar het volgens u het enige incident was waarbij u nog andere (m.n. een snede aan uw schouder) dan verwondingen door slagen opliep (voor het incident in 2008)."

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers dienaangaande op "hun psychologische problemen en het feit dat het gaat om een incident dat reeds zeer lang geleden heeft plaats gevonden". Verder laten ze gelden dat zijzelf, en Georgiërs trouwens in het algemeen, "niet veel aandacht besteden aan de concrete situering in de tijd van gebeurtenissen, wat anders is voor de gemiddelde West-Europese burger" en dat "het ook niet de gewoonte is bij de eisers om in detail te spreken over deze incidenten, die als zeer pijnlijke gebeurtenissen worden ervaren en dat dit ook verklaart waarom de eiseres niet concreet weet in welke omstandigheden hij toen gewond is geraakt".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Waar verzoekers wijzen op "hun psychologische problemen en het feit dat het gaat om een incident dat reeds zeer lang geleden heeft plaats gevonden", is de Raad van oordeel dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen,

ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Dat verzoekers dermate vaag zijn over het betreffende incident is niet aannemelijk en keert zich tegen hun geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal merkte bijkomend op dat verzoeker op geen enkel moment de bescherming van de Georgische autoriteiten heeft in geroepen:

“U verklaarde immers dat u nooit bij de politie hebt gemeld dat u geslagen werd omwille van uw origine. (CGVS, p.14)

Gevraagd naar de reden hiervoor, verwees u in eerste instantie naar de feiten die u in december 2008 had meegemaakt om aan te tonen dat u niet naar de politie kon gaan. (CGVS, p.15)

Echter, dergelijke gevechten vonden zelfs al plaats voor dit vermeende incident in 2008 – u gaf zelf aan te zijn aangevallen in 2005 maar dat dit ook voordien al was gebeurd (CGVS, p.14) - zodat dit bezwaarlijk kan gelden als verklaring.

Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u niet naar de politie ging omdat u wist dat ze zo zouden reageren. U voegde eraan toe dat u, net zoals andere mensen, de politie niet vertrouwde omdat de agenten corrupt zouden zijn. Hetgeen u meemaakte in december 2008 bij de politie, zou uw gelijk bewezen hebben. (CGVS, p.15)

Zoals eerder reeds werd aangetoond, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u verklaarde incident met de politie in december 2008.

Daarnaast is een louter gevoel van wantrouwen geen afdoende reden om geen enkele poging te doen om bescherming te bekomen van de nationale autoriteiten, te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat er na de Rozenrevolutie in 2003 een grondige reorganisatie gebeurd is van de politie, waarbij de corruptie vrijwel verdwenen is. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij, alvorens de internationale bescherming van een derde land inroept, minstens een poging onderneemt om de bescherming van de (nationale) overheid van zijn land van herkomst in te roepen.”

In hun verzoekschrift vinden verzoekers het *“abberant te stellen dat de corruptie in de Georgische samenleving vrijwel zou verdwenen zijn maar wat helemaal niet klopt”*. Ze wijzen dienaangaande op *“andersluidende informatie, namelijk een artikel van AJC, dat bevestigt dat Georgië het slechtst scoort wat betreft wetten die de corruptie bestrijden”*, alsook verwijzen ze naar een verslag van de Europese Unie van 15 mei 2012 waaruit zou blijken dat er nog steeds bezorgdheid is over de houding van de politiediensten en naar een artikel van Liana Kvarchelia waarin zou worden bevestigd dat het water nog steeds heel erg diep is tussen etnische Georgiërs en etnische Abkhaziërs, wat *“ook zijn weerslag heeft in het politieapparaat”*.

De Raad sluit zich aan bij de inhoud van de informatie in het administratief dossier, dat gesteund is op talloze bronnen. In zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekers neergelegde artikels van AJC en van Liana Kvarchelia en het voorgelegde rapport van de Europese Unie.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]

Voor zover de door verzoekers beweerde problemen geloofwaardig zouden zijn, quod non in casu, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die

de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Aangaande de problemen die verzoeker verklaarde te hebben gekend met de Georgische bevolking na augustus 2008, stelde de commissaris-generaal vast:

"Gevraagd in welke zin dit dan was, verwees u naar de verliezen die Georgische families hadden geleden en verklaarde u dat u verbaal beledigd werd en uitscholden werd voor deserteur. (CGVS, p.15-16)

Uw verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen. µ

Vooreerst blijkt uit informatie – afkomstig uit mensenrechtenrapporten en een contactpersoon - waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geenszins dat personen van gemengd Georgisch-Abkhazische origine problemen ondervonden met de bevolking na de oorlog in 2008.

Bovendien waren ook uw eigen verklaringen ter zake zeer vaag.

Gevraagd hoe derden te weten zouden zijn gekomen dat u zich niet had aangemeld, verklaarde u dat de mensen konden zien dat u niet in uniform was en geen wapen had, en dat in Georgië iedereen weet wie er meevecht als er een oorlog is. (CGVS, p.16)

Dergelijke blote beweringen, die op geen enkele wijze objectief gestaafd worden, zijn geenszins overtuigend.

Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat uit informatie (zie administratief dossier) blijkt dat de mobilisatie in grote chaos verliep; de oorlog van zeer korte duur was; en reservisten uiteindelijk niet deelnamen aan de gevechten zelf, zodat het weinig aannemelijk is dat de bevolking wist wie er al dan niet, en eventueel om plausibele redenen (bv fysieke beperkingen), had meegevochten."

In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers opnieuw naar het artikel van Liana Kvarchelia dat de vijandigheid tussen Georgiërs en Abkhaziërs zou bevestigen en vinden het *"onbegrijpelijk dat de bestreden beslissingen dergelijke realiteit miskend"* (sic).

Waar de commissaris-generaal het opmerkelijk acht dat de mensen te weten kwamen dat verzoeker zich niet had gemeld toen hij werd gemobiliseerd voor de oorlog, laten verzoekers gelden dat ze bekend stonden als behorende tot de Abkhazische minderheid en dat het dan ook duidelijk was voor hun burens dat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de oproep voor het leger; ze voegen er aan toe dat zulke zaken *"zeer snel geweten zijn"* en dat verzoeker *"nog extra verdacht was in de ogen van de bevolking"*. Dat reservisten uiteindelijk niet deelnamen aan de gevechten zelf, neemt volgens verzoekers niet weg dat er reservisten werden opgeroepen en dat er zeker reservisten zijn die andere functies of opdrachten hebben vervuld.

De Raad is van oordeel dat de loutere beweringen van verzoekers dat ze bekend stonden als behorende tot de Abkhazische minderheid, dat het dan ook duidelijk was voor hun burens dat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de oproep, dat zulke zaken *"zeer snel geweten zijn"* en dat verzoeker *"nog extra verdacht was in de ogen van de bevolking"*, geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissingen.

Het artikel van Liana Kvarchelia dat volgens verzoekers de vijandigheid tussen Georgiërs en Abkhaziërs bevestigt kan evenmin de vaststelling van de commissaris-generaal weerleggen dat uit de informatie in het administratief dossier, niet blijkt dat personen van gemengd Georgisch-Abkhazische origine problemen ondervonden met de bevolking na de oorlog in 2008.

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de door verzoeker verklaarde problemen met de autoriteiten omwille van het feit dat hij niet zou zijn ingegaan op de oproep tot mobilisatie:

"Ook hier dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Hieruit blijkt dat de autoriteiten geen tijd en middelen hadden om oproepingsbrieven (voor de mobilisatie) te verdelen en dat de mobilisatie enkel op tv werd aangekondigd.

Dit is volledig in tegenspraak met uw verklaring als zou u door middel van een oproepingsbrief opgeroepen zijn (CGVS, p.16).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat de oproeping op verschillende manieren gebeurde, zowel per brief als telefonisch. (CGVS, p.17)

Dit is echter nog steeds in tegenspraak met voormelde informatie.

Bovendien waren uw verklaringen met betrekking tot de politiebezoeken zeer vaag. Zo kon u niet zeggen hoe vaak zij langs kwamen om u te zoeken; kon u niet met zekerheid zeggen in welke maand zij voor het eerst kwamen; en kon u niet met zekerheid zeggen in welke maand jullie uiteindelijk vertrokken uit het appartement (om de bezoeken te vermijden). (CGVS, p.17) Gezien u naar aanleiding hiervan bij uw schoonvader zou zijn gaan wonen, zijn dergelijke vage verklaringen niet aannemelijk te noemen."

In hun verzoekschrift blijven verzoekers bij de verklaringen *“dat er ook een oproep tot mobilisatie was via de televisie, maar dat er ook oproepingsbrieven en sms'en werden verstuurd”*; ze voeren aan dat er wel degelijk ook oproepingen per brief zijn verstuurd nadat de oproep via de tv werd gedaan.

Wat betreft de situering in de tijd en de schatting van aantal malen dat de politie langskwam om verzoeker te zoeken, wijzen ze op de psychologische problemen van verzoeker en diens geheugen- en concentratieproblemen en posttraumatische stressstoornis.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verklaring van verzoekers dat er ook oproepingen per brief zijn verstuurd nadat de oproep via tv werd gedaan eveneens tegenstrijdig is met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de autoriteiten geen tijd en middelen hadden om oproepingsbrieven te verdelen en dat de mobilisatie enkel op tv werd aangekondigd.

Waar verzoekers opnieuw verzoekers psychologische problemen en diens geheugen- en concentratieproblemen aanhalen, verwijst de Raad naar de bovenstaande motivering dienaangaande. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekers, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005)

Gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat verzoekers hun problemen na augustus 2008, omdat verzoeker niet was ingegaan op de oproep tot mobilisatie van reservisten, inderdaad niet aannemelijk maken.

Tot slot merkte de commissaris-generaal nog op dat verzoeker na zijn asielaanvraag in België, nog een internationaal paspoort bewaart van het Georgisch consulaat te Brussel:

“De vaststelling dat u nog vrijwillig in contact trad met de autoriteiten van uw land van herkomst, terwijl u in een derde land om internationale bescherming vraagt, valt niet te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging uitgaande van de nationale autoriteiten van uw land van herkomst.”

In hun verzoekschrift zijn verzoekers van mening dat dit *“niet altijd een teken is dat de nationale overheden een bescherming willen erkennen, gezien de Georgische autoriteiten alleen maar willen dat de eisers wegblijven uit Georgië, omwille van hun etnische origine”*.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn oordeel dat het bezoek van verzoekers aan het Georgische consulaat te Brussel met het oog op het bekomen van een internationaal reispaspoort, een teken is dat ze geen vrees koesteren ten aanzien van de Georgische autoriteiten ongeacht de omstandigheden waarom ze zich naar het Georgisch gezantschap begaven; redelijkerwijze aangenomen kan worden dat ze naar hun beweringen op de vlucht voor hun nationale autoriteiten, weet hebben dat het consulaat deze autoriteiten vertegenwoordigt.

Ook het feit dat de Georgische autoriteiten verzoeker een nieuw reispaspoort toekenden toont aan dat ze niet in de specifieke negatieve aandacht van de autoriteiten staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 8 juni 2012 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE